

CHÚNG TA NÓI GÌ KHI NÓI CHUYỆN TÌNH YÊU

Raymond Carver

Biên dịch: Nguyễn Thị Hải Hà

CHÚNG TA NÓI GÌ KHI NÓI CHUYỆN TÌNH YÊU

Raymond Carver

Biên dịch: Nguyễn Thị Hải Hà

CHÚNG TA NÓI GÌ KHI NÓI CHUYỆN TÌNH YÊU

Nguyên tác: What we talk about when we talk about love

Tác giả: Raymond Carver

Người dịch: Nguyễn Thị Hải Hà

epub©vctvegroup

15-01-2018

Bạn tôi, Mel McGinnis đang nói chuyện. Mel McGinnis là bác sĩ giải phẫu tim, đôi khi, nghề bác sĩ tim cho anh cái quyền phát biểu ý kiến.

Chúng tôi bốn người đang ngồi vòng quanh bàn ăn trong nhà bếp của anh, nhấm nháp rượu gin. Nắng tràn vào nhà bếp từ cái cửa sổ to bên cạnh chậu rửa bát. Chúng tôi gồm có Mel, tôi, Teresa – hay Terri, tên chúng tôi thường gọi, và Laura, vợ tôi. Lúc ấy chúng tôi đang ở Albuquerque. Nhưng cả bốn người chúng tôi đều từ nơi khác đến.

Cái xô nhỏ chứa nước đá để trên bàn. Chai gin và chai tonic được chuyển tay vòng quanh bàn, rồi chẳng hiểu tại sao chúng tôi lại bàn đến chủ đề tình yêu. Mel quan niệm rằng tình yêu đúng nghĩa là tình yêu trong tâm hồn, có phần nghiêng về tôn giáo. Anh kể là anh đã từng sống trong chủng viện 5 năm trước khi từ bỏ đạo để theo học Y khoa. Anh nói hồi tưởng lại, những năm sống trong chủng viện là những năm quan trọng nhất trong đời anh.

• • •

Terri kể, gã đàn ông sống chung với nàng trước khi nàng đến với Mel đã yêu nàng rất nhiều, nhiều đến độ hăn muốn giết nàng. “Có một đêm hăn đánh đập tôi. Hăn nắm cổ chân tôi, lôi tôi vòng quanh phòng khách. Đầu tôi va vào hết cái này đến cái kia.” Terri nhìn chung quanh bàn. “Bạn làm gì với cái tình yêu như thế chứ?”

Nàng thuộc loại phụ nữ gầy tự nhiên, mắt đen, tóc nâu dài thả phủ lưng. Nàng thích đeo chuỗi đá màu xanh turquois, và thích đeo hoa tai dài lủng lẳng.

“Trời ơi, đừng có khùng quá. Đó không phải là tình yêu, em biết dư rồi mà,” Mel nói. “Anh không biết cái đó gọi là gì, nhưng anh chắc chắn em không thể gọi đó là tình yêu.”

“Anh muốn nói gì thì nói, nhưng em biết nó là tình yêu,” Terri nói. “Với anh, điều này nghe có vẻ điên, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Mỗi người mỗi

khác mà, Mel. Đúng là đôi khi anh ấy làm nhiều chuyện điên rồ. Vâng. Nhưng anh ấy yêu em. Chắc là chỉ có anh ấy mới yêu cái kiểu như thế, nhưng anh ấy yêu em. Có bóng dáng tình yêu trong những hành vi điên rồ, Mel. Đừng có nói trong hành động điên rồ không có tình yêu.”

Mel thở ra. Anh nâng ly rượu và quay về hướng Laura và tôi. “Hắn đe dọa sẽ giết tôi,” Mel nói. Anh nốc nốt chỗ rượu và với lấy chai gin. “Terri là người lãng mạn. Terri thuộc nhóm người đá-em-đi-để-em-thấy-mình-được-thương-yêu. Terri, cực cứng ơ, đừng có biến sắc mặt như vậy.” Mel với tay qua bên kia bàn vuốt má Terri. Anh nhoẻn miệng cười với nàng.

“Bây giờ anh ấy lại muốn làm lành.” Terri nói.

“Làm lành chuyện gì?” Mel nói. “Có gì đâu mà phải làm lành? Anh biết chuyện anh biết. Có thể thôi.”

“Tại sao chúng ta lại bắt đầu về chủ đề này?” Terri nói. Nàng nâng ly uống cạn chỗ rượu. “Mel lúc nào cũng nghĩ đến tình yêu,” nàng nói. “Đúng không anh, anh yêu?” Nàng mỉm cười, và tôi nghĩ chuyện sẽ chấm dứt ở đây.

“Anh chỉ không thể gọi hành động của Ed là tình yêu. Thế thôi, cưng ạ,” Mel nói. “Thế còn các bạn thì sao?” Mel nói với Laura và tôi. “Nghe nó có vẻ gì là tình yêu không?”

“Hỏi tôi câu đó là hỏi không đúng người rồi,” Tôi nói. “Tôi không quen biết gì với anh ta. Tôi chỉ nghe người khác nhắc đến tên của anh ta. Tôi không biết. Anh phải biết rõ một số chi tiết đặc biệt để có ý kiến. Nhưng tôi nghĩ rằng theo anh, tình yêu là một sự tuyệt đối.”

Mel nói, “Cái loại tình yêu mà tôi đang nói đến là tình yêu tuyệt đối. Trong thứ tình yêu này, người ta không tìm cách giết người.”

Laura nói, “Tôi không biết gì về Ed, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra trong hoàn cảnh như thế nào. Nhưng ai là người có quyền phán đoán về tình cảnh của người khác chứ?”

Tôi vuốt lưng bàn tay của Laura. Nàng mỉm cười với tôi, nụ cười thoáng qua thật nhanh. Tôi cầm lấy bàn tay nàng. Tay nàng ấm áp, móng tay sơn

màu, cắt giữa cẩn thận. Ngón tay tôi ôm tròn cườm tay nàng, rồi tôi giữ tay nàng trong tay tôi.

“Khi tôi bỏ đi, anh ấy uống thuốc chuột,” Terri nói. Nàng khoanh tay lại, bàn tay này đặt lên cánh tay kia. “Người ta chở anh ấy vào bệnh viện Santa Fe. Gần chỗ ở của anh ta, lúc ấy, chỉ cách khoảng mười dặm. Anh được cứu sống. Nhưng cả hai cái lợi (nếu rằng) trở nên phát cuồng, dường như chúng cố chạy trốn hai hàm răng. Sau lần tự tử này, răng của anh ấy chìa ra ngoài giống như mấy cái nanh. Ôi Trời,” Terri nói. Nàng nhả nha một phút, xong buông tay ra và vói cầm cái ly của nàng.

“Thật là chẳng có cái gì mà loài người không dám làm!” Laura nói.

“Hắn ta chẳng còn có thể làm cái gì được nữa,” Mel nói. “Hắn ta đã chết.”

Mel đưa cho tôi đĩa nhỏ đựng chanh. Tôi lấy một miếng chanh nhỏ, vắt vào ly, và dùng ngón tay khuấy nhẹ mấy viên nước đá.

“Chuyện trở nên thâm hơn,” Terri nói. “Anh ấy tự bắn vào mồm. Nhưng anh ấy lại chẳng thành công. Tội nghiệp cho Ed,” nàng nói. Terri lắc đầu.

“Ed chẳng có gì đáng để tội nghiệp cả,” Mel nói. “Hắn là một người nguy hiểm.”

Mel bốn mươi lăm tuổi. Anh cao ráo, dong dỏng, và có mái tóc xoăn mềm. Da mặt và cánh tay anh màu nâu vì anh chơi tennis. Khi anh không say xỉn, cử chỉ và thái độ của anh rất chính xác, đầy thận trọng.

“Anh ấy thật tình yêu em, Mel. Cho phép em tin như thế,” Terri nói. “Em chỉ xin anh bấy nhiêu thôi. Anh ấy không yêu em giống như cái cách anh yêu em. Em không nói thế. Nhưng anh ấy có yêu em. Anh có thể tin lời em chứ?”

“Chị bảo rằng anh ấy không thành công, tại sao?” Tôi hỏi.

Laura cầm ly rượu hơi nghiêng người về phía trước. Nàng đặt khuỷu tay lên bàn, áp ly rượu bằng hai bàn tay. Nàng liếc nhanh từ Mel sang Teri và chờ câu trả lời về mặt đầy thắc mắc, dường như nàng kinh ngạc khi những chuyện như thế lại có thể xảy ra cho bạn của nàng.

“Tại sao anh ta không thành công khi tự sát?” Tôi hỏi.

“Để tôi kể bạn nghe,” Mel nói. “Hắn ta lấy khẩu .22 hãn mua để đe dọa Terri và tôi.Ồ, tôi nói thật đấy, hắn luôn luôn đe dọa mọi người. Ước gì anh có thể nhìn thấy chúng tôi vào lúc ấy, chúng tôi luôn sống trong tình trạng lẫn trốn như hai kẻ phạm tội. Tôi còn mua cả súng để phòng thân nữa chứ. Anh có thể ngờ không? Một người như tôi đây? Vậy mà tôi đã làm như thế đấy. Tôi mua một khẩu súng để tự vệ và cất nó trong ngăn chứa găng tay trong xe. Đôi khi tôi phải rời căn hộ lúc nửa đêm. Để đi đến bệnh viện, anh biết mà? Terri và tôi lúc ấy chưa chính thức cưới nhau, và bà vợ trước của tôi đã lấy căn nhà, bắt mấy đứa con, con chó, tất cả mọi thứ. Tôi và Terri sống trong căn hộ này. Đôi khi điện thoại gọi lúc nửa đêm và tôi phải vào bệnh viện lúc hai hay ba giờ sáng. Ngoài bãi đậu xe trời tối đen, và tôi đã rịn mồ hôi trước khi tôi vào trong xe. Tôi sợ một lúc nào đó hắn sẽ chui ra từ bụi rậm, hay phía đằng sau xe rồi bắt đầu bắn vung vít lên. Tôi đã nói hắn ta là một thằng điên mà. Hắn còn biết quẩn bom nữa đấy. Hắn gọi cơ quan nhận điện thoại và tin nhắn cho tôi bất kể đêm ngày; nói rằng hắn ta có chuyện cần thảo luận với bác sĩ, và khi tôi gọi điện thoại cho hắn, thì hắn nói. ‘Thằng chó đẻ kia, mạng của mày đếm từng ngày con ời’. Những chuyện vặt vãnh như thế. Cũng đáng sợ lắm. Nói cho bạn nghe.”

“Em vẫn thấy tội nghiệp cho anh ấy,” Terri nói.

“Nghe như là ác mộng vậy,” Laura nói. “Nhưng chính xác chuyện xảy ra như thế nào vào lúc hắn tự sát?”

• • •

Laura làm thư ký chuyên ngành luật. Chúng tôi gặp nhau trong môi trường làm việc, chẳng mấy lâu chúng tôi yêu nhau. Nàng ba mươi lăm, trẻ hơn tôi ba tuổi. Chẳng những chỉ yêu nhau, chúng tôi hợp tính nhau và thích ở bên cạnh nhau. Nàng rất dễ hòa hợp với mọi người.

“Chuyện xảy ra như thế nào?” Laura hỏi.

Mel nói, “Hắn tự bắn vào mồm, trong phòng của hắn. Có người nghe tiếng súng báo cho người quản lý biết. Người ta dùng chìa khóa phụ mở cửa phòng, nhìn thấy chuyện đã xảy ra, và gọi xe cứu thương. Tình cờ tôi đang có mặt trong bệnh viện khi người ta mang hắn vào, hắn còn sống nhưng không còn nhớ gì cả. Hắn sống lây lất ba ngày, đầu hắn sưng to gấp hai lần cái đầu bình thường. Tôi chưa bao giờ gặp cảnh tượng như thế này, và hy vọng sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Terri muốn vào bệnh viện ngồi cạnh hắn khi nàng biết tin. Chúng tôi cãi nhau vì chuyện này. Tôi nghĩ là nàng không nên nhìn thấy hắn trong tình trạng như thế. Lúc đó tôi nghĩ như thế và bây giờ cũng vậy.”

“Thế rồi ai thắng?” Laura nói.

“Tôi ở trong phòng bệnh với anh ấy khi anh ấy qua đời,” Terri nói. “Anh ấy chẳng hề tỉnh lại chút nào. Nhưng tôi vẫn ngồi cạnh anh ấy. Anh ấy chẳng có ai là người thân.”

“Hắn là một người nguy hiểm,” Mel nói. “Nếu em gọi đó là tình yêu thì em cứ việc yêu hắn.”

“Đó là tình yêu,” Terri nói. “Chắc chắn là như vậy, nó có vẻ bất bình thường trong mắt mọi người. Nhưng anh ấy sẵn sàng chết vì tình yêu. Và anh ấy đã chết vì tình yêu.”

“Tôi đoán chắc như đinh đóng cột, đó không phải là tình yêu,” Mel nói. “Chẳng ai biết chắc vì sao hắn tự tử. Tôi đã gặp nhiều trường hợp tự tử, và tôi không thể xác định được họ tự tử vì cái gì.”

Mel chấp hai tay đằng sau gáy và hơi ngả người ra phía sau làm cái ghế nghiêng theo. “Tôi chẳng quan tâm đến cái thứ tình yêu như thế,” anh nói. “Nếu đó là tình yêu thì em cứ yêu.”

Terri nói, “Chúng tôi sợ hãi lắm. Mel còn làm cả di chúc và viết thư cho người anh của anh ấy ở California. Anh này trước kia phục vụ trong Lực Lượng Đặc Biệt. Mel bảo anh ấy biết kẻ nào có thể là thủ phạm nếu có chuyện bất trắc xảy ra cho Mel.”

Terri uống rượu trong ly của nàng. Nàng nói. “Mel nói đúng đấy – chúng tôi sống như hai tội phạm. Chúng tôi luôn sợ hãi. Mel rất sợ, đúng không anh? Tôi còn gọi cả cảnh sát nữa đấy, nhưng họ chẳng giúp gì cả. Họ bảo họ chẳng làm gì được cho đến khi Ed thật sự phạm lỗi. Nghe có buồn cười không?” Terri nói.

Nàng rót nốt chỗ rượu trong chai rượu gin vào ly của nàng và lúc lắc cái chai không. Mel đứng lên rồi bàn vào tủ lấy thêm chai rượu nữa.

“Nick và tôi biết tình yêu là gì,” Laura nói. “Chỉ riêng hai chúng tôi thôi.” Laura nói. Nàng cụng đầu gối của nàng vào đầu gối của tôi. “Anh phải nói cái gì ngay bây giờ nhé,” Laura nói, và quay sang tôi mỉm cười.

Để trả lời, tôi nâng bàn tay của Laura lên môi hôn. Tôi hôn thật kêu, khiến mọi người đều mỉm cười.

“Chúng tôi là hai người may mắn.” Tôi nói.

“Hai bạn,” Terri nói. “Đừng có làm như vậy nữa. Các bạn làm tôi phát ngứa luôn. Các bạn vẫn còn đang ở trong tuần trăng mật mà. Các bạn vẫn còn đang say gât gù với tình yêu nên mới bông bột như thế. Để lâu dài rồi xem. Hai người yêu nhau đã lâu chưa? Bao lâu? Một năm hay hơn?”

“Chừng một năm rưỡi,” Laura trả lời, mặt đỏ ửng thẹn thùng, và mỉm cười.

“Ồ, bây giờ thì thế,” Terri nói. “Chờ ít lâu sau rồi sẽ biết,”

Nàng cầm ly rượu và nhìn Laura chăm chăm.

“Tôi chỉ nói đùa tí thôi mà,” Terri nói.

Mel mở chai rượu gin rồi cầm chai rượu đi vòng quanh bàn.

“Đây, xin mời tất cả,” anh nói. “Hãy nâng ly chúc mừng. Tôi đề nghị chúng ta cùng nâng ly chúc mừng. Một lời chúc cho tình yêu. Cho tình yêu đúng nghĩa tình yêu,” Mel nói.

Chúng tôi cụng ly.

“Cho tình yêu,” chúng tôi cùng nói.

• • •

Ngoài sân sau, một con chó trong bầu cất tiếng sủa vang. Lá cây bạch dương chạm vào tấm kính của cửa sổ kêu sột soạt. Năng xế trưa như một bóng dáng hiện hữu trong phòng này, thứ ánh sáng tràn trề vẻ bình thản và rộng lượng. Chúng tôi như đang ở một nơi nào khác trần gian, thần tiên và thánh thiện. Chúng tôi lại nâng ly và cười với nhau như một đám trẻ con toa rập nhau phạm tội cấm nào đó.

“Tôi sẽ nói bạn biết tình yêu chân chính là gì,” Mel nói. “Để tôi kể một thí dụ cụ thể. Bạn nghe rồi kết luận cho riêng bạn.” Anh rót thêm rượu vào ly, cho vài viên nước đá và vắt thêm miếng chanh. Chúng tôi chờ đợi và nhăm nháp rượu. Laura và tôi lại cụng đầu gối vào nhau. Tôi đặt bàn tay tôi lên vùng đùi ấm áp của nàng rồi để yên ở đó.

“Mỗi người trong chúng ta thật sự biết gì về tình yêu?” Mel nói. “Tôi thấy dường như chúng ta chỉ là những kẻ bắt đầu yêu. Chúng ta nói yêu nhau và chúng ta yêu, tôi không nghi ngờ gì việc này. Tôi yêu Terri và Terri yêu tôi, và các bạn cũng yêu nhau. Bạn biết cái loại tình yêu mà tôi nói đang đến ngay lúc này. Tình yêu cụ thể vật chất, cái thêm muốn thôi thúc bạn phải tìm gặp người bạn có cảm tình đặc biệt, cũng như tình yêu dành cho tâm linh của người ấy, cái bản chất riêng của một người nam (hay nữ), nó thế nào thì chấp nhận nó như thế ấy. Tình yêu nhục dục và, cái mà tôi tạm gọi là, tình yêu cảm xúc, thứ tình cảm săn sóc quan tâm hằng ngày, người này dành cho người kia. Đôi khi tôi thấy khó mà thú nhận một sự thật, đó là tôi đã yêu người vợ trước. Nhưng tôi đã yêu. Tôi biết là tôi đã yêu. Vì vậy tôi nghĩ là tôi cũng giống Terri về khía cạnh này. Terri và Ed.” Anh suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp. “Có một dạo tôi đã nghĩ là tôi yêu người vợ trước còn hơn yêu cuộc đời. Nhưng tôi ghét bản tính của nàng. Thật đấy. Làm sao giải thích về điều này? Điều gì đã xảy ra với tình yêu? Điều gì đã xảy ra với tình yêu ấy là điều tôi muốn biết. Tôi ước gì có người nào đó nói cho tôi biết. Rồi thì Ed xuất hiện. Ừ, chúng ta trở lại chuyện của Ed. Hẳn ta yêu Terri quá đến độ

hắn muốn giết nàng, nhưng cuối cùng hắn lại tự giết chết bản thân.” Mel ngừng nói và nuốt một ngụm rượu. “Hai bạn mới ở bên nhau chừng mười tám tháng và các bạn yêu nhau. Tình yêu của hai bạn hiện ra rõ ràng, nó tỏa sáng từ bên trong các bạn. Nhưng các bạn cũng đã từng yêu người khác trước khi yêu nhau. Terri và tôi đã sống bên nhau năm năm, cưới nhau đã bốn năm. Và điều khủng khiếp, điều khủng khiếp là, những điều xấu này cũng là một điều may mắn, bạn có thể nói như thế, nếu có chuyện gì xảy ra cho một trong hai chúng tôi – xin tha lỗi cho tôi đã nói gở như thế này – nhưng nếu có điều gì xảy ra cho một trong hai chúng tôi ngày mai, tôi nghĩ người kia sẽ buồn nhớ một thời gian, nhưng sau đó người còn sống sẽ tìm bạn mới và sẽ yêu trở lại, chẳng mấy lâu đâu. Tất cả những thứ này, tất cả những tình yêu mà chúng ta đã nói đến chỉ còn lại trong kỷ niệm. Cũng rất có thể nó chẳng còn là kỷ niệm nữa. Tôi có nói sai không? Có thật đường rầy xa lắm không? Bởi vì tôi muốn các bạn chinh tôi nếu bạn nghĩ tôi sai. Tôi muốn biết. Thật sự tôi là người chẳng biết gì về tình yêu cả, và tôi là người đầu tiên dám thú nhận việc này.”

“Mel,” Terri nói. Nàng đưa tay ra và nắm cổ tay anh. “Anh say rồi phải không? Cưng à? Say rồi phải không?”

“Cưng à, anh chỉ đang nói chuyện thôi mà,” Mel nói. “Đúng không? Anh không cần phải say để nói những điều anh nghĩ. Chúng ta chỉ đang trò chuyện với nhau thôi, phải vậy không?” Mel nói. Mắt anh dán vào nàng.

“Anh yêu. Em không hề có ý phê phán anh,” Terri nói.

Nàng cầm ly lên.

“Anh không phải trực ca ở bệnh viện hôm nay,” Mel nói. “Để anh nhắc cho em nhớ anh không phải trực ca bệnh viện,” anh nói.

“Mel, chúng tôi mến anh lắm,” Laura nói.

Mel nhìn Laura. Anh nhìn nàng như thể không nhận ra nàng, như thể nàng không phải là người phụ nữ mọi người từng quen biết.

“Tôi cũng yêu mến bạn, Laura,” Mel nói. “Và cả bạn nữa, Nick. Bạn có biết gì không?” Mel nói. “Các bạn là bạn thân của chúng tôi,” Mel nói.

Anh lại nâng ly.

Mel nói, “Tôi sẽ kể bạn nghe chuyện này. Tôi sẽ chứng minh một điều. Bạn thấy đó, điều này xảy ra chỉ vài tháng trước đây, nhưng nó vẫn còn tiếp diễn cho đến bây giờ, và điều này sẽ làm chúng ta hồ thẹn khi chúng ta nói như thể chúng ta biết chúng ta nói gì khi chúng ta nói chuyện về tình yêu.”

“Thôi mà anh,” Terri nói. “Đừng có nói như thể là anh đang say nếu thật sự anh không say.”

“Em thử im mồm một lần xem nào,” Mell nói thật nhỏ nhẹ. “Xin em làm ơn cho anh một phút im lặng? Như tôi đã nói, có một cặp vợ chồng già bị tai nạn xe hơi trên đường cao tốc liên bang. Một thằng trẻ tuổi tông vào xe hai ông bà làm họ bị thương tích trầm trọng và không ai nghĩ là họ sẽ thoát khỏi tử thần.”

Terri nhìn chúng tôi rồi nhìn Mel. Nàng có vẻ lo lắng, dùng chữ lo lắng có lẽ hơi thái quá.

Mel cầm chai rượu rót cho mọi người vòng quanh bàn.

“Hôm ấy, nhằm lúc tôi đang trực bệnh viện,” Mel nói. “Lúc ấy vào khoảng tháng Năm hay tháng Sáu. Teri và tôi vừa bắt đầu ăn cơm chiều khi bệnh viện gọi. Chuyện xảy ra ở đường cao tốc liên bang. Một thằng bé say rượu, chừng mười mấy tuổi, tông cái xe vận tải loại nhỏ của ông bố nó vào chiếc xe đi cắm trại của cặp vợ chồng già. Hai ông bà khoảng tuổi bảy mươi. Thằng bé – chừng mười tám, mười chín, gì đó – Hấn chết tại chỗ. Cái tay lái xe đụng vào xương ức đập ngực. Đôi vợ chồng già vẫn còn sống, dù thương tích rất nặng. Họ bị thương đủ thứ chỗ. Gãy xương ở nhiều nơi nhiều khúc, dập nội tạng, chảy máu bên trong, trầy trụa khắp nơi, bầm dập nhiều chỗ, hai người người nào cũng bị thương tích cả. Thương tích của họ rất trầm trọng và tuổi tác của họ càng gây khó khăn hơn trong việc phục hồi. Có thể nói bà cụ bị thương nặng hơn ông chồng. Lá lách bị đập, hai cái đầu gối bị vỡ nát. Nhưng họ có đeo dây nịt an toàn và có lẽ nhờ Trời, và dây nịt an toàn đã cứu mạng họ hôm ấy.”

“Kính thưa quý vị, đây là buổi quảng cáo cho Hội Đồng An Toàn Toàn Quốc,” Terri nói. “Và phát ngôn nhân, Bác sĩ Melvin R. McGinnis, đang

phát biểu.” Terri cười vang. “Mel,” nàng nói, “nhiều khi anh thật là quá quắc. Nhưng em yêu anh, cưng ời,” nàng nói.”

“Cưng à, anh cũng yêu em,” Mel nói.

Anh nghiêng người vào trong bàn. Terri cũng nghiêng người gặp anh ở giữa bàn. Hai người hôn nhau.

• • •

“Terri nói đúng,” Mel nói khi anh ta trở lại tình trạng bình thường. “Nên đeo dây nịt an toàn. Nhưng, thật tình, cặp vợ chồng già bị thương tích nặng quá. Khi tôi đến nơi, thằng bé chết rồi, như tôi đã nói lúc nãy. Xác của hắn đặt trên cáng cứu thương có bánh xe, được đẩy vào góc phòng. Tôi nhìn đôi vợ chồng già, nhờ y tá phòng cấp cứu gọi hộ tôi bác sĩ chuyên về não, bác sĩ chuyên chữa bệnh chân, và vài bác sĩ giải phẫu ngay lập tức.”

Anh lại uống thêm rượu. “Tôi sẽ cố kể chuyện này một cách ngắn gọn nhé,” anh nói. “Chúng tôi mang đôi vợ chồng này lên phòng mổ và chúng tôi làm việc như điên suốt đêm. Hai ông bà dự trữ một khả năng sinh tồn rất đáng kinh ngạc. Rất hiếm khi được gặp tình trạng như thế này. Chúng tôi làm tất cả những gì có thể làm và khi trời gần sáng, chúng tôi đoán là họ có năm chục phần trăm sống sót, có thể bà cụ có ít cơ hội hơn. Sáng hôm sau họ vẫn còn sống. Tốt lắm, chúng tôi đưa họ ra khỏi phòng mổ và đưa họ vào phòng dành cho người bệnh nặng. Họ nằm đó cho đến hai tuần, mỗi ngày càng khá hơn về mọi mặt. Thế là chúng tôi cho họ ra nằm phòng bệnh nhẹ.”

Mel ngừng kể chuyện. “Đây,” anh nói, “chúng ta hãy uống hết chai gin rẻ tiền này. Rồi chúng ta sẽ cùng nhau đi ăn tối, phải không? Terri và tôi biết một chỗ ăn mới. Chúng ta sẽ đến đó, chỗ này chúng tôi mới biết. Nhưng chúng ta chỉ đi khi nào chúng ta uống hết chai rượu dờm này.”

Teri nói, “Chúng tôi chưa ăn ở đó bao giờ. Nhưng nhìn từ bên ngoài nó tốt lắm.”

“Tôi thích thức ăn,” Mel nói. “Nếu tôi có cơ hội làm lại từ đầu, tôi sẽ là đầu bếp.” Phải không, Terri?” Mel nói.

Anh ta cười lớn. Anh dùng ngón tay khuấy những viên nước đá trong ly.

Terri biết,” anh nói. “Terri có thể kể các bạn nghe. Nhưng để tôi nói điều này. Nếu tôi có thể trở lại bằng một cuộc đời khác, vào một thời gian khác và mọi thứ liên hệ, bạn biết gì không? Tôi muốn sống cuộc đời của một hiệp sĩ. Bạn sẽ rất an toàn khi đeo bộ giáp của hiệp sĩ. Làm hiệp sĩ được an toàn cho đến khi người ta phát minh ra đạn dược, súng trường và súng lục.”

“Mel thích được cỡi ngựa và mang giáo.” Terri nói.

“Và mang khăn choàng của một phụ nữ trên người ở khắp mọi nơi,” Laura nói.

“Hay chỉ cần mang một người phụ nữ,” Mel nói.

“Thật là xấu hổ cho anh,” Laura nói.

Terri nói, “Giả tử như anh đầu thai làm người tá điền thì sao? Tá điền không có cuộc sống tốt đẹp vào thời phong kiến,” Terri nói.

“Tá điền không bao giờ có cuộc sống sung túc,” Mel nói. “Nhưng tôi đoán, ngay cả hiệp sĩ cũng chỉ là kẻ phục vụ người khác. Đúng không? Nhưng tất cả mọi người đều là kẻ phục vụ cho một người nào đó. Đúng không? Terri? Cái mà tôi thích về giới hiệp sĩ, bên cạnh phu nhân của họ, là họ có bộ áo giáp, bạn biết không, và họ không dễ dàng bị thương tổn. Không có loại xe cộ nào thời bây giờ, bạn biết chứ? Không có thẳng say nào có thể tông xe vào họ và làm thân thể họ bị tan nát.”

“Kẻ hầu hạ,” Terri nói.

“Cái gì?” Mel nói.

“Kẻ hầu hạ,” Terri nói. “Họ được gọi là kẻ hầu hạ, không phải là người phục vụ.”

“Kẻ hầu hạ với người phục vụ,” Mel nói, nó có khác nhau cái quái gì đâu? Em biết anh muốn nói gì mà. Được rồi,” Mel nói. “Thế ra anh không phải là người có học. Anh chỉ học được mấy thứ cần dùng. Anh là bác sĩ mổ tim,

vâng, nhưng anh cũng giống như một tên thợ máy. Anh vào, anh quậy phá sò soạng mọi thứ và anh sửa chữa ầm ớ. Thối.” Mel nói.

“Khiêm nhường không phải là đức tính của anh.” Terri nói.

“Anh ấy chỉ là một anh thợ cửa tầm thường thôi,” Tôi nói. “Nhưng đôi khi hiệp sĩ bị chết ngạt trong bộ áo giáp của họ, Mel. Họ cũng bị bệnh đứng tim nếu họ bị nóng quá hay họ mệt mỏi quá. Tôi đọc ở đâu đó, có khi họ ngã ngựa và không thể đứng dậy được bởi vì quá mệt mỏi với bộ áo giáp nặng nề đang mặc trên người họ. Họ bị chính con ngựa của họ dày xéo lên người.”

“Nghe tàn nhẫn quá,” Mel nói. “Thật là điều đáng sợ, Nicky. Tôi đoán họ chỉ nằm ở đó và chờ cho đến khi có người đi ngang và biến họ thành thịt ghim đem nướng.”

“Cũng chỉ là một người phục vụ thôi,” Terri nói.

“Đúng vậy,” Mel nói. “Một vài người hầu cận đi ngang và lấy giáo đâm thùng thẳng con đại nài nhân danh tình yêu. Hay bất cứ cái quái quỷ con mẹ gì đó mà họ đâm chém tranh giành nhau thời bấy giờ.”

“Cũng giống như người ta tranh giành bây giờ thôi,” Terri nói.

Laura nói, “Chẳng có gì thay đổi.”

Gò má Laura vẫn còn ửng hồng. Mắt nàng sáng lóng lánh. Nàng nâng ly rượu lên môi.

Mel tự rót cho mình thêm ly nữa. Anh quan sát nhãn hiệu chai rượu thật kỹ lưỡng như thể anh đang nghiên cứu một chuỗi con số rất dài. Rồi anh chậm rãi đặt chai rượu xuống bàn và từ từ lấy chai nước pha rượu.

• • •

“Thế còn cặp vợ chồng già thì sao?” Laura nói. “Anh chưa kể xong câu chuyện.”

Laura cố châm điều thuốc một cách thật khó khăn. Diêm quẹt của nàng cứ tắt ngúm.

Ánh nắng chiếu vào phòng đã đổi khác, trở nên nhạt hơn. Nhưng lá cây bên ngoài cửa sổ vẫn còn sáng lấp lánh, và tôi nhìn đăm đăm lên hình dáng chúng rọi lên khung kính cửa sổ và lên mặt bàn trong bếp. Chúng có mẫu hình dáng khác nhau, dĩ nhiên.

“Thế còn cặp vợ chồng già?” Tôi hỏi.

“Già hơn nhưng khôn ngoan hơn,” Terri nói.

Mel lừ mắt nhìn nàng.

Terri nói, “Tiếp tục kể câu chuyện của anh đi, cục cưng. Em chỉ nói đùa thôi. Thế rồi sao nữa?”

“Terri, đôi khi,”

“Thôi mà, Mel,” Terri nói. “Đừng có nghiêm nghị quá độ, anh yêu. Đùa một chút không được sao?”

“Đùa ở chỗ nào?” Mel nói.

Anh cầm ly rượu và nhìn đăm đăm vào cô vợ của anh.

“Chuyện gì xảy ra?” Laura nói.

Mel dán mắt vào Laura. Anh nói, “Laura, nếu tôi không có Terri và nếu tôi chẳng yêu nàng nhiều đến thế, và nếu Nick không phải là bạn thân của tôi, tôi sẽ yêu chị, tôi sẽ nhắc bổng chị lên, nàng tiên ời,” anh nói.

“Kể nốt câu chuyện của anh đi,” Terri nói. “Rồi chúng ta sẽ đi đến nhà hàng mới mở, nha?”

“Vâng,” Mel nói. “Tôi kể đến đâu rồi?” anh nói. Anh nhìn chăm chăm vào bàn và anh tiếp tục kể.

“Tôi ghé thăm họ mỗi ngày, thỉnh thoảng hai lần trong một ngày nếu tôi đến bệnh viện vì những vụ khác. Cả hai người đều bị băng bó kín mít, từ đầu đến chân. Các bạn biết đó, giống như trong phim ảnh vậy. Hình dáng của họ, giống như mình xem trong phim vậy. Chỗ chứa đôi mắt là hai cái lỗ nhỏ xíu, lỗ mũi cũng là cái lỗ bé xíu, và chỗ cái miệng cũng là một cái lỗ. Đôi chân

bó bột của bà treo lủng lẳng phía trên giường bệnh. Ông chồng của bà bị bệnh buồn rầu một thời gian khá lâu. Ngay cả khi ông biết là vợ ông sẽ tai qua nạn khỏi ông vẫn cứ buồn rầu. Không phải tại vì cái tai nạn đâu. Tai nạn là một nguyên do, nhưng nó không phải là chính yếu. Tôi đã ghé tai vào cái lỗ bên trong là cái mồm của ông cụ, bạn biết không, nghe ông cụ nói không phải ông bị bệnh buồn rầu tại vì tai nạn đâu mà tại vì ông không thể nhìn thấy bà cụ bằng đôi mắt của ông. Ông cụ nói đó chính là lý do khiến ông trở nên buồn bã. Bạn có thể tưởng tượng được không. Tôi nói bạn nghe, trái tim ông bị tổn thương chỉ vì ông cụ không thể quay cái đầu để nhìn tận mắt bà vợ già của ông.”

Mel nhìn vòng quanh bàn và lắc đầu như thể không hài lòng với chuyện anh ta sắp nói ra.

“Điều tôi muốn nói là, ông lão lắm cảm thiếu điều chết vì buồn chỉ vì không được nhìn bà vợ già yêu quý.”

Tất cả chúng tôi đều hướng mắt về phía Mel.

“Bạn có nhìn thấy điều tôi vừa kể không?” Anh nói.

• • •

Có lẽ chúng tôi đều đã say sưa sưa lúc ấy. Tôi biết rất khó giữ sự chú ý của mọi người chung quanh một câu chuyện. Năng trong phòng nhạt dần, như lùi dần qua cửa sổ nơi nó đến lúc ban đầu. Tuy vậy không ai muốn đứng dậy mở đèn phía trên đầu.

“Nghe tôi nè,” Mel nói. “Mình uống cạn chai rượu này đi. Còn đủ cho mỗi người một chung nhỏ. Rồi mình đi ăn tối. Mình đến chỗ nhà hàng mới đi.”

“Anh ấy đang lên cơn trầm cảm,” Terri nói. “Mel, sao anh không uống thuốc đi?”

Mel lắc đầu. “Tôi đã uống tất cả các loại thuốc rồi.”

“Chúng ta đều thỉnh thoảng cần dùng đến thuốc.”

“Có nhiều người sinh ra là để uống thuốc.” Terri nói.

Nàng dùng ngón tay xoa xoa chà chà cái gì đó trên mặt bàn. Rồi nàng ngừng không xoa ngón tay nữa.

“Tôi muốn gọi điện thoại nói chuyện với các con tôi,” Mel nói. “Có ai phiền gì không? Tôi sẽ gọi điện thoại cho các con tôi,” anh nói.

Terri nói, “Nhưng nhờ Marjorie bắt điện thoại thì sao? Chắc các bạn đã từng nghe chúng tôi nhắc đến Marjorie chứ? Anh à, anh biết là anh không thích nói chuyện với Marjorie mà. Nói chuyện với chị ấy càng làm anh khổ hơn.”

“Anh không muốn nói chuyện với Marjorie,” Mel nói. “Nhưng anh muốn nói chuyện với tụi nhỏ.”

“Chẳng có ngày nào mà Mel không nói là anh ước gì chị ấy kết hôn lần nữa. Hay là chị ấy chết cho rồi,” Terri nói. “Chỉ vì một điều.” Terri nói, “Chị ấy làm chúng tôi táng gia bại sản. Mel cho rằng chị ấy chọc tức anh bằng cách không kết hôn thêm lần nữa. Chị ấy có người yêu sống chung với chị và mấy đứa con, vì thế Mel phải nuôi luôn cả anh chàng người yêu.”

“Cô ta bị dị ứng với ong,” Mel nói. “Nếu tôi không cầu trời cho cô ta kết hôn với người khác thì tôi cầu trời cho cô ta bị một đàn ong chích cho đến chết.”

“Anh nói thế thật là đáng xấu hổ,” Laura nói.

“Vù...ù...ù...vù,” Mel nói, hai ngón tay giả hình con ong bay lượn vù vù gần cổ Terrie. Rồi anh buông thõng hai tay xuôi theo thân người.

“Cô ta dữ dằn lắm,” Mel nói. “Đôi khi tôi muốn đến chỗ cô ta ở, giả dạng thành người nuôi ong. Bạn biết không, đội cái mũ giống như loại mũ nồi có miếng kính che phủ hết cái mặt, đôi găng tay khổng lồ, và thả một tổ ong vào trong nhà. Nhưng dĩ nhiên, trước hết tôi phải biết chắc tụi trẻ đã ra khỏi nhà.”

Anh ấy tréo chân này lên chân kia. Dường như anh phải tốn rất nhiều thì giờ lắm mới làm được việc ấy. Sau đó anh đặt cả hai chân lên nền nhà và

nghiêng về phía trước, khuỷu tay tựa lên bàn, hai bàn tay ôm cằm.

“Có lẽ tôi không gọi điện thoại cho tụi nhỏ. Có lẽ ý muốn này không phải là điều hay. Có lẽ mình chỉ nên đi ăn. Như vậy nghe có được không?”

“Theo tôi thì tốt lắm,” Tôi nói. “Ăn hay không ăn. Hay cứ tiếp tục uống rượu. Tôi có thể đi ngay ra ngoài và thẳng bước vào trong ánh hoàng hôn.”

“Cứng nói như thế là có nghĩa gì vậy cưng? Laura hỏi.

“Nghĩa đúng y như lời anh vừa mới nói,” Tôi nói. “Anh muốn nói là anh có thể cứ tiếp tục chuyện đang làm. Chỉ có nghĩa đơn giản như vậy thôi.”

“Tôi muốn có cái gì đó cho vào bụng,” Laura nói. “Tôi chưa bao giờ đói như tôi đang đói lúc này. Có cái gì đó để nhấm nháp chút không?”

“Tôi có thể dọn pho mát ăn với bánh cracker,” Terri nói.

Nhưng Terri vẫn ngồi lì ở đó. Nàng chẳng chịu đứng lên để đi lấy hay dọn thức ăn gì cả.

Mel dốc ngược cái ly của anh. Anh đổ chút rượu thừa lên bàn.

“Hết gin rồi,” Mel nói.

Terri nói, “Bây giờ thì sao?”

Tôi có thể nghe trái tim tôi đang đập. Tôi có thể nghe trái tim mọi người đang đập. Tôi có thể nghe tiếng ồn ào do chúng tôi tạo ra khi đang ngồi đó, không một ai trong chúng tôi muốn cử động, ngay cả khi căn phòng hoàn toàn chìm trong bóng tối.

HẾT

Chú thích

^[1] Carver dùng chữ vessel, có nghĩa là bình chậu hay tàu bè, những thứ dùng để chứa đựng hay chuyên chở một thứ khác.

^[2] Carver dùng chữ vassel, có nghĩa là chư hầu, quốc gia nhỏ phục tùng quốc gia lớn. một sự chơi chữ, lẫn lộn giữa vessel và vassel vì nhân vật Mel đang hơi chệnh choáng vì men rượu. Người dịch dùng tạm chữ kẻ hầu hạ thay vì chư hầu, tại vì đang bí chữ, nghĩ chưa ra cách dịch sự chơi chữ này.